

Předsezónní 2023

aneb

... kde jsi jaro, kde jsi...

Předsezónní 18.2.

Máme tu druhou letošní výpravu. No, výpravu... Je to vlastně krátký nenáročný pěší výlet se členy Hells. Alespoň na krátkou dobu vypadneme z koloritu - pondělí, úterý, středa, čtvrtek, pátek, sobota, neděle, jdi do práce, zaříd', nakup, uklid', přijmi k opatrování potomky, či praprotomky, nakrm je, pohlídej, nedovol jim páchat výtržnosti, vrať je, uklid' po nich, jdi do práce, nakup...

Každý takovýto odpočinek naleje do žil nový optimismus a sílu na přežití do další výpravy. U mě je to poněkud, no, jak to říct... no prostě s námi půjde Pan Michael z Vršovic, řečený Myšís, psáno Myshis. Na jednu stranu ho rád vytáhnu ven z jeho koloritu – jdi do školky, trop tam neplechu s kámošema, jdi domů, trvale přesvědčuj rodiče, že platí tvá vůle a ti dva jsou tu proto aby ti snášeli hračky a mňamky. Na druhou stranu si to vyžádaly okolnosti, kdy mi bylo týden před výpravou oznámeno, že v termínu výpravy bude moje čtyřpětina pracovní vyčerpána natolik, že starost o mladého pána je na mně. A den na to mi e-mailem odřekla účast hlídací teta. Byla klika, že jsem si toho v záplavě jiných zpráv všiml. Zlatý časy, kdy nebyl internet. Co se řeklo, to platilo.

Takže jiná volba není. Myšlenka, že budeme spolu doma nepřichází v úvahu, protože už dvakrát nemohl s námi na „velký výlet“ protože těsně před zahájením padl nemocen. Tentokrát neomlouvá ani vlastní smrt!

Pátek.

Večer jsem Myšísovi vykreslil v nejkrásnějších barvách výlet, kde bude taky teta a strejda a uvidíme spoustu věcí. A taky, že bude mít svůj baťůžek, kde bude mís svačiny, oběd mňamky a svojí termosku s léčivým čajem. Zdá se, že se těší. Soudím podle toho, že pokládá doplňující otázky a viditelně nad odpověďmi přemýšlí. Krátce na to odpadl do říše snů.

Tolik úvodem.

Sobota.

Ráno nás vzbudila odcházející maminka a do našeho budičku je fůra času. Mladý pán za mnou přišel do ložnice, zavrtal se do mámina pelechu a začal: „A táto, budou tam zvířátka? A je venku zima? A... Vůbec by mě nenapadlo, jak to má pěkně srovnané a doplňuje informace. Vstali jsme a začali balit baťůžky. Tvářil se u toho důležitě a ptal se, jestli bude celý den světlo. Hned dodal, že bychom měli vzít svítilnu. Zklamaně ji pak odložil vedle zavazadla. Pak nutně potřeboval svůj foťák. (Jedná se o vyražený plně funkční přístroj, k jehož ovládnutí potřeboval cca 10 minut a fotí a natáčí s ním tak bravurně, že by leckdy předčil „sprosté uživatele“. Ale cestou jej nepoužil.). Ten jsem povolil. A taky dalekohled. I ten byl odsouhlasen. Ale zamítnut byl velký bagr a malá mašinka.

Po snídani odcházíme. Jsme oblečeni do zimního, terénního a bahnu odolnému oblečení. Na zádech máme baťůžky a míříme ke stanici tramvaje. Jdeme zvolna a Myšís se tváří velmi vážně. Několikrát se ptal, kdy už bude teta a strejda. Ale asi je nad jeho vnímání prostoru, že na nás čekají na konci metra. Na druhou stranu se při zmínce o metru rozzářil. Má metro rád. Konkrétně posuvné dveře u vagónů.

Celou cestu jsem odpovídal na mnohé otázky na všechno možné. A leckdy jsem musel zapojit opravdu celou fantazii, abych dokázal odpovědět.

Vystupujeme. Eskalátory nahoru, kousek za roh a tam na lavičkách čekají teta se strejdou. Lence řekl ahoj, ale víc ho zajímal Standa. Nejsem si jist, ale myslím si, že se ještě neviděli. A teď už jistotu mám. Myšís váhavě přistoupil ke Standovi, podal mu ruku a řekl „Já jsem

Miša“. Standa to přijal naprosto profesionálně a řekl „A já Standa.“ A bylo vymalováno. V pěti letech už se dá celkem přesně říct jakou bude mít malý človíček povahu. Tenhle rozhodně nebude introvert.

Pak se Lenka se Standou přivítali se mnou a vydali jsme se na cestu. Vyšli jsme z podchodu a zamířili do vilek. Jen jsme zašli malinko hlouběji, ustal veškerý městský hluk. Jo, jasně není divu, že je tady “lepší čtvrť” kam se stahují majetní a zbohatlí. Jsou hned na dopravě a je tu klid.

Procházíme mezi vilkami a prohlížíme si je. Většina je jich pěkných. Lenka prohlásila, že by se možná uvolila a nevadilo by jí tady žít. Místní by si měli této pochvaly vážit.

Mezi tím se Myšíš nekompromisně chytil Standovy ruky, odtáhl si ho stranou a celou dobu procházky mezi vilkami mu cosi zapáleně vyprávěl. Tady jsem si všiml, že jde Standa nějak nakřivo, ale přičítal jsem to tomu, že se nepatrně sklání Myšíšovi, aby si mohli povídat.

Procházíme uličkami až jsme se dostali na konec jižní části. Tady začíná les a prudké klesání. Naštěstí pořád po asfaltu a kostkách. Místo vilek stojí u cesty chatky se zahrádkami. A koukejme, asi končí vegetační klid. Ve všech zahrádkách kvetou bleďule.

Lence se moc líbí a pronesla cosi o květech a touze po tom je mít doma. Já bych je teda netrhal. Ač jsou v zahradách, pořád jsou chráněné.

Pokračujeme v sestupu a vidím, že končí veget. Teda aspoň někomu. Skončil asphalt ale ne klesání. A v kombinaci s bahnem přináší spoustu veselí. Což ja s Myšisem jsme na připraveni kromě ledu na jakýkoliv terén. Ne tak Lenka, která si vyšla v městských botách. Ale i Standa se pohybuje směrem dolů, aniž by hýbal nohama. Myšis vážně a statečně hledá místa, kde to klouže méně, a dokonce nabídl i ruku kolem klouzajícímu Standovi. Ale ten velmi rychle porovnal jejich hmotnosti a usoudil, že stačí, aby se v bahně vyvážel jen jeden z nich a nabídnutou ruku odmítl.

Za necelých 500 metrů jsme dole. Tedy zdánlivě dole. Srovnání terénu je způsobeno tím, že je zde do svahu zakousnutá silnice. Za ní to bude ještě kousek dolů.

Přešli jsme silnici a už bez dalších krasobruslařských kreatur došli až dolů. Tady je zase silnice. I tu přecházíme, a jak to tak v našich zeměpisných šířkách bývá, je tu kopec nahoru. Také příkrý, ale pěkně po asfaltu mezi domky a velmi vysokém, celodřevěném neprůhledném plotu na druhé straně od domků. Je sestaven ze čtyřmetrových zesílených,

opracovaných fošen. No, jak to tak hodnotím, mám dojem, že toto oplocení nepochybně konkuruje ceně objektu za ním stojícímu.

Je to tu opravdu hodně do kopce a Myšís prohlašuje, že mu nejdou dávat nohy dopředu. Dobrá, odpočineme si. K tomuto účelu jsme si vyhlédli nájezd k jednomu z domů.

Vzhledem k příkroستی ulice a relativní rovině nájezdu se na něm dá celkem pohodlně sedět a mít nohy spuštěné do ulice. Pravda, není nejtepleji a podklad na kterém sedíme rozhodně nehřeje, ale v zásadě jsme na to vybavení a nikdo si na zimu neztěžuje. A co by to bylo na pauzu, kdyby se při ní něco nezobalo. Zahájila to Lenka. Vybálila krabičku s mňamkovou upečeností do sladka. Jo, tyhle věci umí fakt dobře. Všechny vybědla ať si poslouží a pohrozila, že to domů nepotáhne a každý kdo odmítne bude mít černý puntík v notýsku. Tak mně a Myšísovi to fakt nehrozí. Není to tím, že bychom zmírali hlady, ale trpíme tzv. selektivním vyhladověním. Máme ohromný hlad na buchtu, na čokoládu, na pečenou kachnu se zelím a knedlíkem, na kakao, pivo, víno, tzv. pití chrr (jakákoliv chemická limonáda s bublinkami), mnou vyrobený vysoko oktanový čaj a podobně.

Buchta pomalu mizí, ale úplnou likvidaci jsme nedali. Pak jsme se chvilku prali s Lenčíným báglikem a krabičkou. Přestože jsem v mládí býval přeborníkem na Tetris (počítačová hra ve které se musí seskládat různé shora padající tvary tak, aby byla hrací plocha zcela zaplněna, tvarama se dalo otáčet a posunovat a s každým levlem se pohyb tvarů zrychloval), nějak mi unikalo, jak Lenka dostala větší objem do menšího. Mně se to nakonec také podařilo, ale prý jsem to naskládal úplně jinak, než to bylo.

Pokračujeme do kopce. Myšís chce napít. Jasně, není to problém. Ale za krátkou chvilku chce zase. Jasně, měli jsme sladkou buchtu a je třeba ji zapíjet. Ale když vypil celou zásobu ze svého baťůžku, přišlo mi to být divné. Sáhl jsem mu zezadu pod bundu. Jasně, dalo se to čekat. Je úplně mokrý do potu, a tedy se přehřívá. A to je blbý, protože mu pod bundou nemůžeme vyvětrat. Je fakt zima.

Cestou do svahu mě upoutal Standa. Přesněji jeho chůze. Pořád je nějak jakoby nakřivo. Pokusil jsem se taktně vyzvědět slovy: „Co ti je? Hejbeš se jako já po deseti pivech.“ Vyjevil mi, že se potýká s nějakým zdravotním problémem na pohybovém aparátu. No tak to je blbý, zvlášť když jsme na pěšato. Ale prý zatím půjde dál a kdyby to nešlo, je cestou několik zastávek autobusu.

A jsme nahoře. Skončil stoupák, ale bohužel i stromový porost. Nese to s sebou sice výhledy do daleka, ale také nepříjemný studený vítr. Nebýt toho, že mi fouká do gezichtu, moc by mi to nevadilo. Oblečen na to jsem. Ale je to nepříjemné. A s těma výhledama taky nic moc. Všude kolem je šedivo a nevlídno, v dohledu jsou ne příliš vzdálené ostrovy lesa, přeletělo přes nás letadlo, a to velmi nízko a Myšís poprvé pronesl, že ho bolí nohy. Před náma se do daleka vine rovná polní cesta se šotolinovým povrchem a v dáli těsně pod obzorem je vidět, jak se třásně deště dotýkají země.

Blížíme se k Horoměřicím. Povídáme si o všem možném, Myšísovi vyprávíme o letadlech, on se vyptává, jestli to které prolétá nad námi letí na dovolenou a je stejné jako to, kterým jsme letěli v létě k moři. Tak tady totálně selhávám. Není to tím, že bych nepoznal typy letadel, zvlášť, když to má většina z nich napsané přes celý trup, ale prd si pamatuju, čím jsme to do toho Bulharska letěli.

Zastavila nás atrakce. Atrakce pro Myšíse. Na jednom za stromů zdejšího velmi řídkého stromořadí je zavěšená malá dětská houpačka.

Mladý pán nezaváhal ani chvílku a vysoukal se do ní. A že prý mám houpat. Ano, sám to ještě neumí, a tak mu vyhovím.

Líbí se mu to a dělá blbiny. A to tak dlouho až se převážil dozadu a převrátil se hlavou dolů. Houpačka je naštěstí dost vysoko, a tak se nepotkal se zemí. Ale nepustil se a považuje to za další věc, kterou tahle houpačka umí.

Po pár zhoupnutí hlavou dolů mě požádal, abych ho dal zase nahoru. Rád jsem mu vyhověl. Přeci jen nestojím o to, aby měl cokoli otisknuté na čele. Ještě pár minut a už ho to nebaví. Což je ideální příležitost pokračovat v cestě.

Zase se chytil Standovy ruky a šli spolu a o něčem velmi vážném debatovali. Standa jde však velmi pomalu. Asi na tom je poněkud hůře, než když jsme vyrazili.

Jsmo na kraji vesnice a vcházíme dovnitř. Je to tu pěkně upravené, silnice, chodníky, zahrádky, domy a tohle vidět nechci. Hřiště. Dětské hřiště a z valné části obsazené dětmi. Tak teď Myšíse ničím nepřesvědčím, že se tu nezastavíme. Už ho také zahlédl, pustil Standu,

nabral směr na hřiště, přes rameno zakřičel, že tam na nás počká a byl pryč. A to ho prý bolely nohy. My ostatní jsme usoudili, že na hřišti bývají také lavičky, a tak je použijeme. Posedíme, a hlavně Lenka znovu zdůraznila, že nedojedenou buchtu vláčet domů nebude. No tak jo, do toho jdu.

Vešli jsme na hřiště a uvelebili se na lavičce. Sem nefouká, ale o teple jsem slyšel, že se vůbec nepodobá tomu, co panuje kolem nás. Lenka vydolovala krabičku a otevřela ji. Standa se pokouší se na lavičku nějak naskládat. Vypadá to bolestivě. Chvilí jsme si zase povídali, Myšíš nám chodil ukazovat hračky, které na hřišti objevil, Lenka nás zasypávala buchtou, jednomu by se zdálo, že to nemůže být lepší. Nemohlo by... kdyby Standa neohlásil konec. Prý je to tak blbě, že to dál nepůjde. Na navigaci jsem mu našel, kde je zastávka autobusu směrem do Prahy, rozloučili jsme se a opustil nás.

Dig.

Na tuto pěšoakci jsem se těšil, protože jsem v této oblasti nikdy nebyl. Mám trvale potíže s bederní páteří a bolesti byly takové, že to fakt nešlo.

Sar.

S Lenkou jsme dokončili vysmýčení krabičky a koukli na navigaci, jak to bude dál.

A jak to tak bývá, osud mění. Začalo poprchávat. Hmm, tak na tohle vybavení nejsme. Odtrhli jsme Myšíse od hraček a potupně se vydali za Standou na zastávku.

Když jsme tam došli, byl Standa zasmušilý. Tedy do okamžiku, než nás uviděl. Velmi dobře se bavil. Pak prohlásil, že nebude samojediný zbabělec, který vzdal výpravu. No, má pravdu. Na kole by mě toto větší mrhnutí nerozhodilo. Ale mám s sebou Myšíse a ani nechci vědět, jak bychom doma dostali do čumáku, kdyby se vrátil nastydlý.

Na zastávce se pod stříškou začali hromadit místňáci. Neprší už nijak moc, ale na pokračování výletu to není.

Přijel autobus. Je docela plný, ale všichni ze zastávky se vešli dovnitř. Myšíš šel s Lenkou přede mnou a dav je nasměroval na přední čtyřku, kde byla dvě místa volná a mně na přední dvojku u dveří vedle řidiče, kde do uličky bylo také volno. O Standovi nevím. Sedím k Lence a Myšísovi zády, ale to neznamená, že ho neslyším. S Lenkou rozebírají něco okolo hřiště. A pak jsem zaslechl ještě dva velmi si podobné dětské hlasy. Zaujalo mě to, ale otočit se a zjistit, co to slyším se mi nepodařilo. Jednak mi v přímém výhledu překáží nějaký pán namáčkнутý do konstrukce mezi sedadly a jednak se nemohu díky pořád ještě trvajícím potížím se žádama (zmínky najdete ve zprávě z MikroExpedice 22) otočit.

Nicméně bedlivě naslouchám. Rychle jsem pochopil, že si povídá se dvěma holkama. To mu celkem jde a mám dojem, že to má radši než povídání s klukama. Povídá něco o robotovi. Děvčátka se ptají, jestli mu ho táta postavil, protože roboti se normálně koupit nedají. Myšís jim vysvětlil, že se koupit dá, a že táta ho koupil, protože je to robot na vysávání. Aha, a už je to tu zase. Vysavače. Myšís je jimi posedlý. Doma máme celkem čtyři. Malý červený. To je bezsáčkový, běžný a používá se k běžnému vysávání. Pak máme velký červený, ten je na vodu a praní koberců, ten se používá, když koberce ztrácí kontrast v barvách a je zřetelně vidět tmavá cestička ode dveří k sedačce, ke dveřím do kuchyně a ke stolu. Díky němu se kontrast vrací zpět do původního nastavení výrobcem a mizí turistické značení. Pak máme zmíněný robotický vysavač, který běhá denně plně automaticky a sbírá běžný prach a drobný nepořádek. A s velkým potěšením se zamotává do kabelů od nabíječek, počítačů a tuhle si pochutnal na prodlužovačce. A poslední je normální sáčkový, velmi starý s nefunkční regulací a poškozeným krytem. Ten přebývá ve sklepech a používá se, když už se smetí na podlaže začíná spojovat do homogenního celku. Tak tohle všechno těm dvěma nebohým, svými slovy Myšís zarecitoval. Různě ho přerušovaly otázkami a on bravurně odpovídal a všechno dávalo smysl. Mezi dvěma zastávkami je obě měl na lopatě, a když se zeptal, jestli to chtějí vidět, s nadšením souhlasily. Teda to bylo rychlý. Pravda, v době mého největšího rozpuku jsem také neměl problém navazovat známosti s dívkami a ženami, zejména jednohočnní, ale takhle rychle jsem to nikdy nedokázal. A ani dvě holky najednou se mi také nepodařilo nikdy sbalit. No jo, každá generace je rychlejší a dokonalejší než ta předchozí. Ale oproti mně má velkou výhodu. Na pravé tváři, když se usmívá má doliček. A to, jak jsem za svůj život vyzkoumal, na většinu ženskéch zabírá. A on se usmívá skoro pořád.

Když jsme na Bořislavce vystupovali, přišli všichni tři ke mně a Myšís se zeptal, jestli holky můžou k nám. Jejich maminka se na mě vyděšeně podívala a bylo jasné, že když to odsouhalsím, návštěva proběhne, a to hned teď. Mně by to nevadilo, naše maminka je v práci a Myšís by byl potěšen. Ale v jejím pohledu se objevila prosba, abych to zamítnul. Je mi jasné, že mají vlastní program, ale také jsem pochopil, kdo u nich vládne. A teď jak z toho. Nechci být zlý otec kazišuk, ale také nechci, aby se zbouřil jejich dnešní plán. A tak podle přehazuji zamítnutí. “Já proti tomu nic nemám” řekl jsem, a viděl zděšení v očích maminky dvojčat, “ale záleží to na tom, jestli s tím budou souhlasit také maminky”. A pojistil jsem to; “a naše máma je v práci, a tak to budeme vědět až se večer vrátí”. Maminka dvojčat vydechla úlevou a vděčně se na mě podívala a usmála se. Pak se trojici snažila vysvětlit, že bude lepší

návštěvu odložit na jindy, až s tím budou všichni souhlasit a budeme na to pořádně připraveni. Trojice se zklamaně rozloučila a my jsme vykročili k metru.

A to je vlastně všechno. Cesta domů nepřinesla nic mimořádného. Myšíš je nadšený, protože jezdí metrem rád, Lenka a Standa se postupně oddělili a bylo to.

Doma, když jsme mámě vyprávěli, co jsme zažili a kde jsme byli Myšíš prohlásil, že se mu to nelíbilo. A je vymalováno.

Celková technická data:

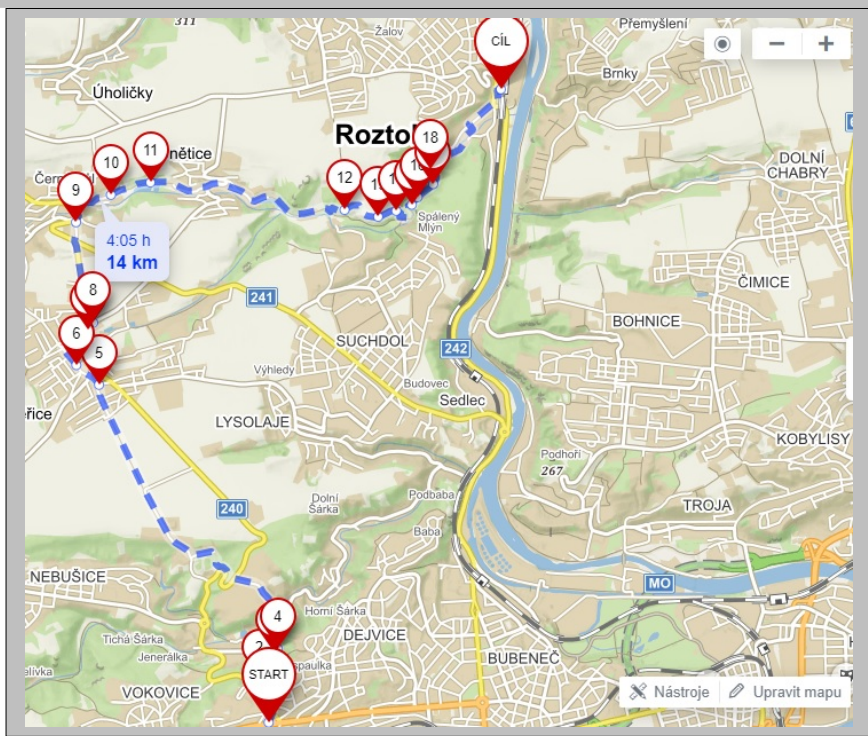
Účast
Oficiálně priznaná
kilometrůž
Příště

Čtyři před sezónou...: Dig, Lenka, Standa a Myshis

5 km

Otevírání Cest

Trasa výpravy

© Hell's Tour_{club} 2023
Dig & Sar
Neprodejné
e-mail: hells2010@seznam.cz